

Historitë e Bujar çamarrokut

1

BUJANA

BUJANA

Nëna e Bujarit do të lindte një fëmijë.

Kur Bujari u kthye nga shkolla, prindërit ia dhanë këtë lajm të gëzueshëm. Bujari i pyeti:

-A do të vijë një fëmijë tjetër në shtëpinë tonë?!

Nëna dhe babai u habitën prej fjalëve të Bujarit dhe iu përqijjën:

-Nuk do të vijë fëmijë tjetër, por një bebe.

Këto fjalë e bënë xheloz Bujarin. Tani bebja do ta tërhiqte të gjithë interesimin e prindërve.

-Mirë, po ku do të flejë, kjo, bebja?

-Do të flejë në djepin tënd të vogël, aty, ku ti, flije dikur..., - ia ktheu nëna.

-Kjo bebja, a do të ketë lodra?

-Ndoshta do të marrim, por në shtëpi ka mjaft lodra. Kështu që do të luani bashkë.

-Lodrat e mia janë të përshtatshme për moshën time. Ai nuk mund të luajë me to..., - foli Bujari.

-Edhe atij do t'i marrim lodra me të cilat mund të luajë.

-Atë do ta doni më shumë se mua, apo jo?..

-Jo! Të dyve do t'ju duam shumë, - iu përgjigj përsëri nëna.

Bujari nuk u besoi fjalëve të nënës e të babait. Filloi të mendonte: "Kur bebja të vijë në shtëpi, të gjithë do të interesohen

për të. Tashmë mua nuk do të më duan më...”

Këto mendime e shqetësuan shumë Bujarin. Filloi të ndihej i vetëm. Nuk kishte më harenë e mëparshme. Nisi t’i linte dhe mësimet pas dore.

Nëna dhe babai u shqetësuan shumë për gjendjen e Bujarit. Edhe nëse i jepnin vëmendje atij më shumë se më parë, përsëri nuk e bënë dot të lumtur.

Një ditë Bujari pa nënën duke u kthyer nga tregu.

Ai u gëzua shumë duke menduar se nëna patjetër i kishte blerë diçka atij. Ajo po i sistemonte mbi kolltuk gjërat që kishte blerë. Një triko, batanie dhe pizhame të vogla.

Nëna e pyeti Bujarin:

-A të pëlqyen rrobat e reja të bebes që do të vijë? Shiko! Të gjitha janë të vogla dhe shumë të lezeçme, apo jo?

Bujari u largua në heshtje drejt dhomës së tij, pa i dhënë përgjigje nënës dhe u shtri mbi shtrat.

Nëna i kishte marrë një dhuratë edhe Bujarit, por akoma nuk kishte gjetur momentin për t'ia dhënë. Ajo e thirri:

-Bujar!, të lutem, a mund të vish pak?

Bujari vazhdonte të rrinte shtrirë. Nuk donte të jepte përgjigje.

Nëna shkoi pranë Bujarit dhe i dha dhuratën që i kishte blerë. Bujari hapi kutinë e dhuratës. Nga pakoja doli një set lodrash. Bujari u gëzua shumë.

-Shumë faleminderit, mami..!

-Shpresoj ta kalosh kohën sa më mirë me këto lodra!

-Këto janë lodrat që dua më shumë! U gëzova pa masë mami! Shumë faleminderit!

Nëna nuk e kishte parë djalin e saj të gëzohej
kaq shumë kohët e fundit, sot sot. Këtë
dhuratë ia kishte marrë duke menduar se do
ta gëzonte shumë atë. Bujarit i tha se me këto
lodra, mund të bënte shtëpi dhe makina.

-Kur të rritet vëllai, mund të luani bashkë..., -
i tha nëna.

-Po..., ai nuk di të luajë...

-Nëse ti do, mund ta mësosh atë.

-Ta mësoj?!.. Ma thuaj edhe një herë, se nuk e
kuptova...

-Shiko bir! Nëse do ta duash atë bebe të
vogël, mund t'i mësosh shumë gjëra.

-Po nëse nuk e dua?..

-Pse të mos e duash, ai është një bebe e vogël. Ai do të ketë nevojë për dashurinë tënde dhe tonën...

-Pra, nënë, bebja do mësojë çdo gjë nga unë?!

-Po bir! Ai do të lindë pa ditur asgjë. Kështu që çdo gjë do ta mësojë nga ne.

-Nga i kam mësuar unë ato që di?

-Disa prej nesh dhe disa prej të tjerëve, o bir..!

-Babi, më ka mësuar të luaj me top.”

-Ndërsa unë të kam mësuar të ecësh..., - i tha nëna dhe i përkëdheli flokët.

Nëna, gjithashtu, i kujtoi Bujarit gjërat komike që kishte bërë, kur ishte i vogël. Bujari i dëgjonte duke qeshur. Më pas pa fotografitë e tij kur ishte bebe dhe filloi ta puthë beben në foto duke thënë:

-Unë jam ky?! Sa i vogël paskam qenë!..

-Edhe vëllai yt, kështu do të jetë, i vogël. Edhe atë do ta duash dhe do ta puthësh. Ndoshta ti do ta mësosh atë të ecë dhe të luajë me top.

-Bebja do të jetë vajzë apo djalë? – pyeti Bujari.

-Nuk e di, por e rëndësishme është që të jetë i shëndetshëm.

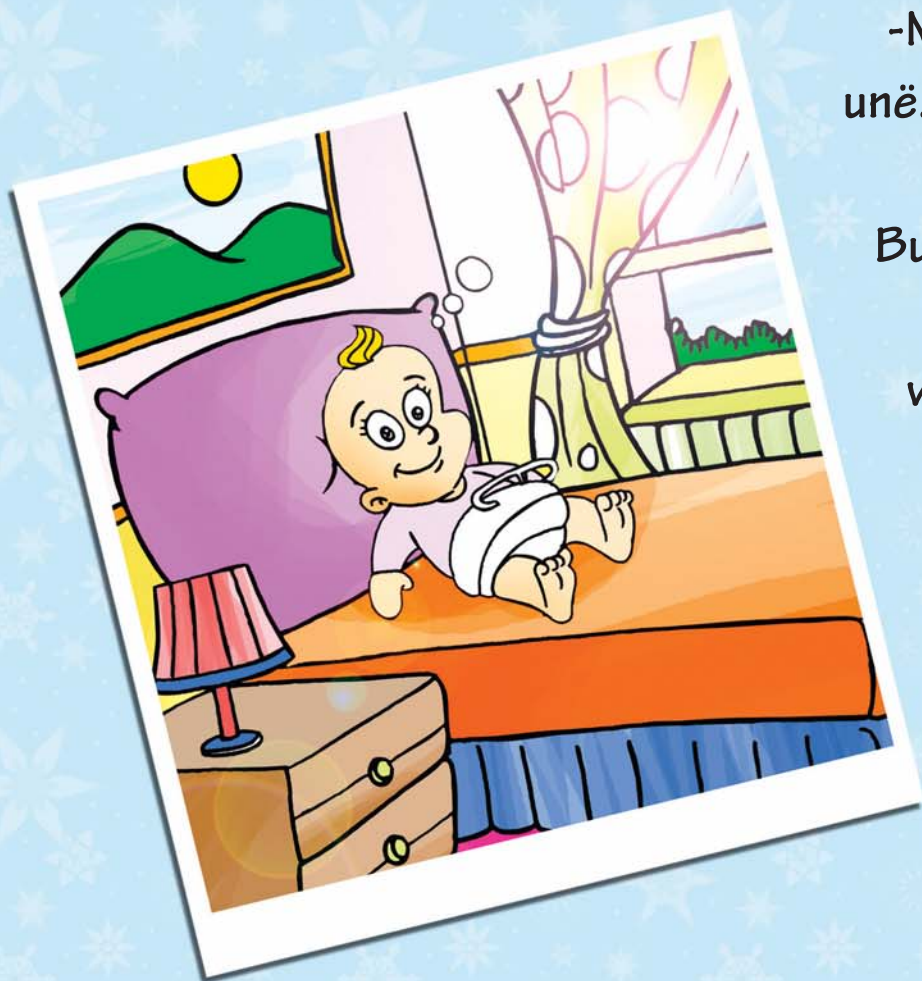
-Mami, emrin dua t'ia vendos unë.

Nëna ia pranoi kërkesën Bujarit.

-Mirë, çfarë emri t'i vendosim bebes?

Bujari, pasi u mendua pak, i tha:

-Emri i shokut që dua më shumë është Behar.

Ky i përshtatet edhe emrit tim. Kështu, që do ta quajmë Behar.

-Po nëse lind vajzë?

-Nëse lind vajzë, hmmm, e gjeta, le ta quajmë Bujana. Tri shkronjat e para janë krejt si të emrit tim.

-Me të vërtetë, emra shumë të bukur. Atëherë e gëzoftë! – tha nëna dhe i buzëqeshi ëmbël.

Xhelozia që ndjeu Bujari kundrejt bebes që do të lindte, ia la vendin dashurisë dhe emocionit.

Bujari ishte kureshtar, dhe mendonte me veten e tij: “Vallë, do të jetë vajzë apo djalë..?”

Me këto ndjesi, priste me padurim që bebja të vinte sa më parë në shtëpi.

Dhe bebjja që lindi ishte një vajzë shumë e ëmbël, shumë e dashur dhe shumë bullafiqe.

-Bujar, ç'pret!.. – foli nëna.

-Mirë se erdhe, Bujanë, - tha i lumtur Bujari dhe iu afrua që ta shihte më mirë...

